

Spada din piatră

Cu mult, mult timp în urmă, Insula Logres, un ținut verde și ploios, era locuită de pisici. Într-o zi, măreții regi ai pisicilor au hotărât să se întoarcă în sud, în ținuturile calde de unde veniseră.

Logres a fost lăsată de izbeliște, pradă unor vremuri tulburi. Atacurile lupilor-de-mare și gălce-vile șobolanilor-de-plajă au băgat spaima în locuitorii insulei. În pădurile din nord, pisicile sălbatice albastre le asuprau pe tovarășele lor și încercau să le alunge din case. Hoții băteau țara-n lung și-n lat și-i chinuiau pe cei mai slabi. Ducii și prinții se certau între ei. Nimeni nu era în siguranță.

Regele insulei, Uther Cap-de-dragon, încerca din răspuțeri să mențină ordinea în regat. Cu greu ar fi reușit acest lucru fără bunul lui prieten, Merlin.

Merlin era cel mai puternic vrăjitor și mag de pe Insula Logres. Se spunea că e fiul regelui zânelor și al prințesei pădurii.

Zânele erau ființe stranie, despre care pisicile nu știau prea multe în afară de faptul că locuiau sub pământ și că erau de temut.

Pe lângă puterile magice impresionante, Merlin avea și darul de a prezice viitorul.

— Încă o dată, luați aminte la cuvintele mele: peste regatul Logres va domni un rege mareț, pe care toți îl vor respecta și urma, a spus el.

Uther și soția lui, Lady Igraine, locuiau în întunecatul castel Tintagel. Igraine adusese pe lume trei fete, Marga, Elaine și Morgan le Fay, dar Uther nu avea niciun fiu. De aceea, mare a fost bucuria când, într-o noapte de Crăciun, Uther și Igraine au avut un mic motan, căruia i-au pus numele Arthur.

— El va deveni marele rege al Logresului, conducătorul tuturor pisicilor, a prezis Merlin. El va restabili pacea și ordinea pe insulă. Sunt mulți cei care vor dori să urce pe tron după regele Uther, și de aceea Arthur, moștenitorul lui de drept, este în mare pericol, a adăugat Merlin.

— Trebuie să-l ducem undeva, să fie în siguranță, a încuviințat Igraine. Am să vin să-l văd cât de des pot, a promis ea și a învelit puiul în păături calduroase.

Și așa se face că, într-o noapte de iarnă întunecată, vrăjitorul a plecat călare prin zăpadă, ducându-l pe Arthur, învelit într-o pătură, departe de castelul Tintagel.

Castelul lui Sir Hector se afla în mijlocul unei păduri imense și liniștite. Acolo l-a lăsat vrăjitorul pe micuțul Arthur.

— Cine-i puiul acesta? s-a mirat Sir Hector.

— Vei afla la momentul potrivit, a răspuns Merlin, misterios. Tot ce îți cer este ca el să primească educația cuvenită unui cavaler bun și drept.

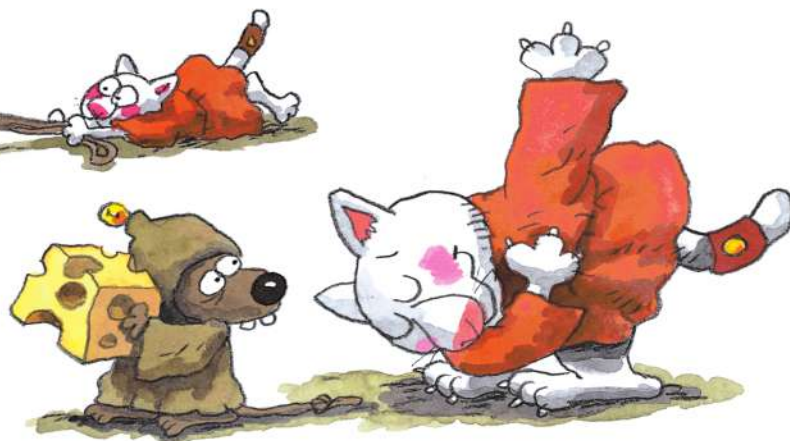
Sir Hector avea el însuși un copil de vârsta lui Arthur, pe nume Kay. Cei doi au crescut împreună. Sir Hector le-a explicat băieților care sunt principalele calități ale cavalerilor: curajul, blândețea și stăpânirea de sine.

Cei doi tineri au învățat să mânuiască sulite și săbii, să călărească și să aibă grijă de cai.

Au aflat ce sunt politețea și manierele alese,

dar și cum se îngrijesc vulturii de vânătoare.

Au deprins cititul, scrisul și tainele matematicii.

În timpul liber, cei doi viitori cavaleri leneveau la soare și se jucau de-a vânătoarea, la fel ca orice alt pisic de prin partea locului. În mod special, se distrau căutând cuiburi de dragoni.

— Năzdrăvani mici ce sunteți! bombănea Sir Hector, în timp ce le dădea de mâncare și le bandaja cozile pârлите de flăcările dragonilor.

De fapt, era tare mândru de ei: pe zi ce trecea, era tot mai clar că aveau să devină niște cavaleri adevărați.

Uther a domnit peste țara lui oropsită încă mulți ani, dar în cele din urmă i s-a umplut și lui paharul.

— Ajunge, am spus! a hotărât Uther, rănit la cap după un conflict dur. Ia să le vină rândul și altor mâțe. Că doar aveți nouă vieți!

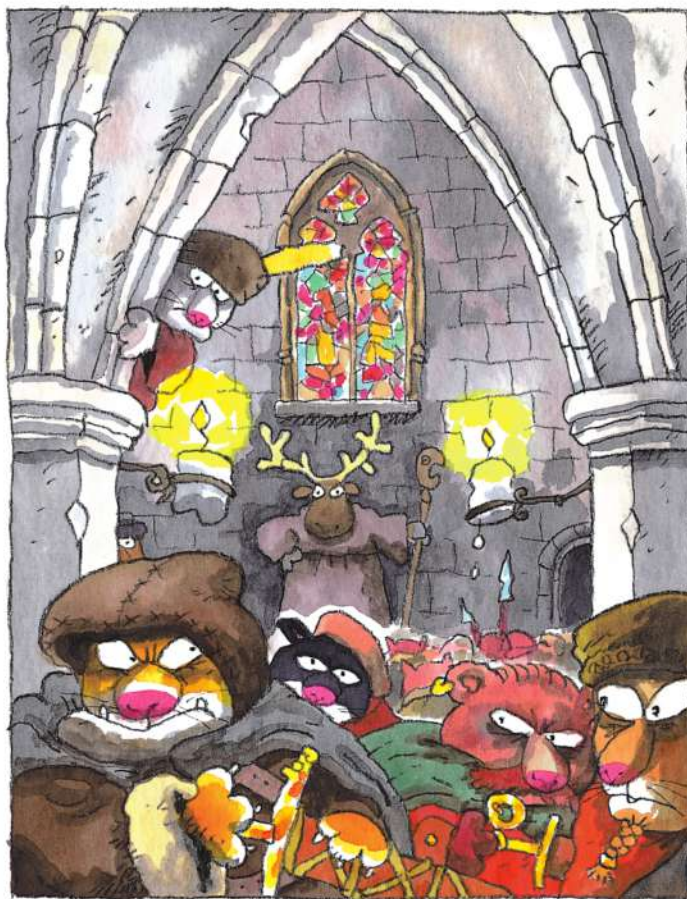
Zis și făcut: Uther a plecat către refugiul pisicilor, Avalon, Insula de Sticlă, unde vitejii războinici se retrăgeau ca să-și petreacă ultimii ani în liniște.

În curând, s-a dat sfoară-n țară că regele se pensionează. Ducii și prinții s-au luat imediat la harță. Fiecare dintre ei dorea să fie noul rege.

Merlin i-a chemat pe cavaleri și pe ceilalți nobili în capitala Logresului, în vechea biserică.

— A sosit momentul să alegem un nou rege la fel de mareț, a declarat Merlin.

Aristocrații adunați în biserică se priveau cu suspiciune. Atunci a avut loc un miracol.

— Priviți! a strigat cineva și au ieșit cu toții în mare grabă.

În cimitir apăruse o piatră enormă, peste care era o nicovală, iar în nicovală era înfiptă o spadă! Când Merlin a citit textul gravat pe piatră, printre motani s-a auzit un murmur nedeslușit.

— „Cel care va scoate spada din nicovală va fi noul mare rege al Logresului!”

Războinicii își dădeau coate și se împingeau, fiecare dorind să fie primul care să pună mâna pe spadă.

— Câte unul, pe rând! striga Merlin și încerca să așeze războinicii la coadă.

Până seara, nici unul dintre ei nu a izbutit să clintească măcar spada din loc, așa că Merlin le-a cerut tuturor să meargă acasă, la culcare.

— În ziua de Anul Nou vom organiza un mare turnir, la care vor fi invitați toți cavalerii din regat, a declarat Merlin. Cu siguranță vom găsi atunci un nou rege.

Invitația la turnir a ajuns și la castelul lui Sir Hector. Kay tocmai fusese înnobilit cavaler și era nerăbdător să-și arate dibăcia în mânuirea spadei. Arthur avea rolul de purtător de armă pentru el.

În timp ce așteptau să intre pe teren, Arthur a observat că spada lui Kay dispăruse.

— Ce fel de purtător de armă ești tu? a bombănit Sir Hector și l-a îndemnat pe Arthur să caute spada numaidecât.

Orașul era aproape pustiu, toată lumea participa la turnir. Arthur a căutat peste tot, dar în zadar. Însă, în curtea bisericii, a dat peste spada înfiptă adânc în nicovală. Deși era vârâtă într-o piatră, părea să fie în stare bună.

— Probabil că lui Kay îi va plăcea, și-a spus Arthur și a scos spada din piatră.

Bătrânul Hector a recunoscut-o de îndată. S-a speriat groaznic.
 — Dar asta e legendara spadă înfiptă în piatră! Iar ați umblat cu șotii, băieți? a strigat Hector, speriat.
 — Arthur, nu eu! a protestat Kay.
 — Păi... păi... să nu te superi, unchiule! a balmăjit Arthur, simțind că i se pune un nod în gât. O duc la locul ei.
 — Da, du-o înapoi, așa cum se cuvine, a șoptit Sir Hector și s-au dus toți trei la cimitir.

Arthur a împins spada înapoi în piatră și apoi a scos-o din nou. A repetat gestul de mai multe ori, până când Sir Hector s-a convins că ceea ce vede era adevărat.

— Pe toți zeii! Băiatul ăsta e regele!

Sir Hector a căzut în genunchi în fața fiului său adoptiv.

— Ce i-a venit unchiului? l-a întrebat Arthur mirat pe Kay, care nu înțelegea nici el nimic.

Vestea s-a răspândit numaidecât și mulțimea de la turnir a venit degrabă în cimitir.

— Țsta să fie regele? se auzeau aristocrații murmurând când l-au văzut pe Arthur cu spada în mână. E doar un băiat! Nici măcar nu i-au crescut favoriții!

— N-o avea el favoriți, dar e fiul lui Uther Cap-de-dragon și noul rege al Logresului, a spus Merlin și s-a dus lângă Arthur.

— Trăiască regele Arthur! a strigat Kay, și în curând toți ceilalți i s-au alăturat.

O lună mai târziu, Merlin l-a înnobilit pe tânărul Arthur, iar apoi l-a uns rege. Arthur a primit un scut strălucitor și un coif frumos, simbolurile străvechi ale regilor-pisici din Logres, pe care le purtase și Uther, tatăl lui.

— Fii întotdeauna drept, curajos și fără teamă, și poartă-ți scutul și coiful cu mândrie și demnitate, a rostit Merlin solemn. Ca un adevărat rege mareț, datoria ta este să restabilești pacea pe insulă.

— Așa am să fac! a făgăduit Arthur. Dar cred că trebuie să mai cresc un pic, mi-e cam mare coiful.

Arthur a rămas în istorie drept regele Arthur, și atunci și-a început misiunea de a aduce pace și armonie în regatul Logres.

Ducii și prinții din Logres i-au oferit lui Arthur multe daruri minunate. Cu toate acestea, cel mai mult a apreciat cadoul făcut de fratele lui vitreg, Kay – un pui de dragon roșu ca focul, pe care l-a numit Cabal.

— Oare o să mai pot căuta cuiburi de dragoni, acum că sunt rege al Logresului? se întreba Arthur.